

X. (ελευ τ' όνομα της χήρας) από το σπίτι του εξαδέλφου μου ;
»—Πολύ ευχαριστώ, θεία μου, αποκοιμήθηκα, ενώ θορυγνα μια λωστή ματιά προς το μέρος της χήρας.

»Εκείνη με κούταξε σοβαρή και κάπως άφηρημένη, όπως πάντα, όταν ήταν μπροστά ή θεία μου.

»Περισσότερο να σάς πω με τί φοβερή ανεπιμονήσια περιμένα να φθάση το βράδυ. Ήταν σωστή άγωνία. Τότε πρωτόνοιωσα πόσο είναι πραγματικότητα και όχι λόγια αλλά από που λένε όσοι περνάνε ώρες άγωνίας, ότι ή ώρες τους φαίνονται χρόνια. Πλήθηκα και ξαναπλήθηκα, περιπλήθηκα με κολώνιες, έδρασα με άπειρη προσοχή τη γραβάτα μου και μόλις βράδυνσε, ξεκίνησα. «Όταν έφτασα στο σπίτι, όπου ήταν καλεσμένη ή νεαρή χήρα, ένοιωσα ότι θα ήταν αδύνατο να πραγματοποιήσω την άποψή μου. «Τί θα της πω, Θεέ μου, σκεπτόμουν, και πώς θα της το πω ; Αυτό το τελευταίο ιδίως με κρατούσε σε άγωνία. Πήγαινε να πάσχη ή καρδιά μου, όταν χτύπησα την πόρτα. Μπέρνα, χαμφίτησα οπισθομένως, μαζεύτηκα σε μια γωνιά και περιμένα.

»—Εισθε έτοιμος ; μου είπε άξαφνα, ύστερα από κάμποση ώρα, με την κραυγαλέην, έλαφρά τραγουδιστή, φωνή της ή νεαρή χήρα.
»—Μάλιστα, κυρία μου, της αποκοιμήθηκα, με μια φωνή οπισθήμενη.
»Βγήκαμε από το σπίτι οι δύο μόνοι. Ό δρόμος ήταν έρημος, με ό άφρονός έλαξε από αστέρια.

»—Τί γλυκιά βραδείά ! είπε άξαφνα ή νεαρή χήρα, και αναστέναξε θειεδιά, σαν να ήθελε με την ανάσα της να κλείσει μέσα της όλη την άμορφηά της νύχτας.

»—Ναι, πολύ άμορφη, απάντησα εγώ και με μιά σάλασα.

»—Τί παράξενο που εισθε άπονη ! μου είπε τότε εκείνη. Δεν λέτε τίποτε. Μήπως εισθε κακοδιάθετος ;

»Δέν ξέρω ποι βοήθα τη δύναμη τη στιγμή εκείνη να της άρπάξω το χέρι. Της το πήρα σαν τρελλός, το έσφιξα και άρχισα να το γεμίζω φιλά. Συγχρόνως λήθηκα ή γλώσσα μου. Της μιλούσα, της μιλούσα για τον ξρωτά μου, για τα μαρτύριά μου, για την κοκεταρία της, που ή έκανε τόσο να ύποφερα. Έπιτέλους, έπρεπε να μάθω την αλήθεια. Της ήμουν ή όχι αδιάφορος ;

—Και λοιπόν ;
—Ε, λοιπόν !...

—'Αλλ' ό κ. Μπορντώ άξαφνα σταμάτησε και κούταζόντάς με έρωτικά στα μάτια, μου λέγει :

—'Η συνείδηση της τραγωδίας ; Ατήν την έβρουμε μονάχα ή νεαρή χήρα κι' εγώ...
Κι' έμεις, άγαπητέ μαιτρέ, την μαντεύουμε. Είμεθα βέβαιοι πως δέν θα ήταν καθόλου τραγική...

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Για να μη σάς σπάζουν τ' αυγά στο βράσιμο, πριν τα ρίξετε μέσα στη χήτρα, τρυπάτε τα με μια βελόνα. Άπ' την τρυπίτσα αυτή βγαίνουν τα θερμανόμενα άέρια, τα όποια διαφορετικά θα έσπαζαν το τσούφι του αγωγού.

Προσθέτοντας λίγο ξύδι μέσα στο νερό, με το όποιον πλένετε τα σφρόιτσια από πορσελίνα, τα καθαρίζετε καλύτερα και συγχρόνως τους δίνετε κι' ένα άμορφο λούστορο.

Τό βερνίκι των παλαιωσών όταν ξεραθή γίνεται πάλι μαλακό και λείο, όπως πρώτα, αν ρίξετε άπάνω σ' αυτό μερικές σταγονές τερεβινθέλαιου.

Όταν πλένετε πιάτα που έχουν λίπος άπάνω τους, πρέπει να ρίχνετε μέσα στη σαπούνάδα σας μερικές σταγονές άμμωνιάς.

Με τα κωπανισμένα τσούφλια των ανών μπορείτε θαυμάσια να καθαρίζετε τα γυάλινα και πορσελίανια σκεύη σας. Πρέπει όμως να κωπανίσετε καλά τα τσούφλια, γιατί διαφορετικά αφαιρούν το σφάλτο από τα δοχεία. Έπίσης πριν να τα κάνετε σκόνη, πρέπει ν' αφαιρέσετε όλο τον λευκό ήνενα, που έχουν από μέσα.

Όταν παρασκευάζετε την κόλλα τερε μέσα στην άναγκαία ποσότητα ζώλια που θα παρασκευάσετε έτσι, όχι μόνο γίνονται πιο στιλπνά τα άσπορόρουχα σας, άλλ' άποκοιτούν και μια έλαστικότητα και σχίζονται πολύ δύσκολα.

Άν μέσα σ' ένα ντουλάπι ή μπατόν βλάτε μερικά τρυφερά κλαριά από έλατο και τ' αφήσετε έρμητικά κλεισμένο ένα ή δύο μήνες, τότε το μπατόν αυτό άρωματίζει για όλα τα χρόνια τα ρούχα που θα φιλάτε σ' αυτά.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Θωμάς Μορ κι' ή κουρέυς του. Ένα... έπιδικε κεφάλι. Το κουρέλλιο κι' ή πάργες. Μία άρνια απάντησης του Μεγάλου Ναπολεόντος. Ο Μέγας Άλέξανδρος κι' ή φιλοδέξος στρατιώτης του. Ο Πάπας Γρηγόριος 13ος και τ' Άγιον Ηνεύια. Ο Βελταίρος κι' ή Σαίξπηρ. Τί θα πη άδοντογιάτρης. Πώς πεθαίνουν οι εύπατριδοι, κλπ. κλπ.

Ο Θωμάς Μορ, άρχικαυαλλάριος της Άγγλιας, άποκεφαλίστηκε στο Λονδίνο στα 1535. Την παραμονή της θάψης του μπήκε ή κουρέυς του μέσα στο κελί του για να τον ξυρίσει, αλλά ή Μορ του είπε :

—Έχω, άγαπητέ μου, μια μεγάλη διαφορά με τον βασιλιά μου. Και πρόκειται να λυθή σήμερα το ζήτημα, αν θα μου πάρη το κεφάλι ή θα μου το αφήση άπάνω στον ώμο μου. Ένα σημαντικό, λοιπόν, ότι είναι άδικος κάποις να φοιτηθή κανείς για ένα κεφάλι επίδικον ;

Ένας γενναίος στρατιώτης έδειξε κάποτε το κουρέλλιο της στολής του στον Βουσαπάρη και τού ζήτησε άρετά άπότομα μια καινούρια στολή.

—Καινούρια στολή ζητάς ; του απάντησε ή Ναπολέων. Φαίνεται πως δέν το σκέφτηρες σοβαρά από, παλιόρου μου. Άν φορέσης καινούρια στολή, τότε πως θα φαίνονται τα πιασμένα τραυματά σου !...

Ο Μέγας Άλέξανδρος πληροφορήθηκε κάποτε ότι ένας από τους στρατιώτες του είχε πάρη το όνομά του. Τον κάλεσε λοιπόν και τού είπε :

—Θέλεις λοιπόν να έχης το όνομά μου ;
—Μάλιστα, βασιλιά μου ! του απάντησε με άρρηκ ή στρατιώτης.

—Σοφ το έπαιρέμα, αλλά δέν πρέπει ποτέ να ξεχνάς άπάνω στις μάχης ότι σε λένε Άλέξανδρος !...

Ο Πάπας Γρηγόριος 13ος χρωστούσε την άναρρησί του στον παπικό θρόνο στον καρδινάλιο Βορροαζιόν, ή όποιος κατόπιν άνακηρύχθηκε άπο τη Λατινή Έκκλησία Άγιος κι' ήνε γνωστός σήμερα ως Άγιος Κρόλος.

Ο Βορροαζιόν λίγον καιρό μετά την εκλογή του νέου Πάπα, έμεινε για αήτων μερικά πράγματα άρετά σκανδαλώδη, και τού είπε :

—Άν ήξερα από πριν τα νεανικά σου άμαρτήματα, δέν θα σε υψίριζα ποτέ για Πάπα.

—Φίλε μου, μείνε ήσυχος, τού απάντησε ή Γρηγόριος. Τό Άγιον Ηνεύια τάξερε όλα όταν σε φώτισε να με υψίρισης !...

Ο Βολταίρος δέν εκτιμούσε καθόλου τον Σαίξπηρ. Κι' όμως α κριτικοί άνακαλύφανε ότι είχε καταλέψει τον άθαντο Άγγλο δραματικό.

Μία μέρα ή Βολταίρος συνωμύλησε με την λαίδη Μενταγουισό, να έπειθή βρισάτεν μπροστά σε μια Άγγλίδα, φίλησε να έκωρασθή κάπως έννοικώτερα για τον μεγάλο συμπαιρωτή της ποιητή, και της είπε :

—Εγώ μίλησα άλλοτε πρώτος για τον Σαίξπηρ. Ένώ πρώτος έδειξα στους Γάλλους μερικούς άπ' τους μαργαριτες, που βρισκονται μέσα στην άφανση καρδιά του...

—Τότε, τού απάντησε ή λαίδη Μενταγουισό, ύπονοώντας της λογαριότης του, πρόκειται για μια καρδιά που γωνιωποιεί ένα χωρόσι ποιή...άχαριστο !

Κάποιος άπολοικός ρήτσης μια μέρα τον Άγγλο λέγον 'Όπου τί είναι άδοντογιάτρης.

—Φαντάσου, φίλε μου, τού απάντησε ή 'Όπου, έναν άνθρωπο που δέν λέει ποτέ σχεδόν την αλήθεια, που βγαίνει τα δόντια των άλλων για να βάλη σε κηφή τα δικά του και θα έχης τότε μια μικρή ιδέα τί είναι άδοντογιάτρης !...

Ο Γάλλος εύπατριδής Λαμοβετιέρ είχε καταδικασθή σε θάνατο γιατί έδοκότες την γυναίκα του και τον άνδρα, με τον όποιον τον είχε άπατήσει.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ

“ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ Σ, ”

Είνε — έπως θα δητε και μένει σας — πλεισιώτερε και συμπερφώτερε των έφημεριδών. Όσοι δέν προστάκατε να κώφετε το δελτίο της 1ης Δεκεμβρίου, κώψτε ένα άπ' τα κωπονικά ΔΙΠΛΟ και είναι το ίδιο. Τό πώς θα στείλτε τ' άδελτία, θα σ' ες τ' άδελτία μεν καιριώ και έν πάση λεπτομερείη.

Όταν ή Λαμοβετιέρ βρέθηκε μπροστά στον δήμο, τού ζήτησε τό σκαπι του, για να ιδη αν κώβει. Ό δήμος τού τό έδωσε. Ό γενναίος εύπατριδής έδωσε πέρα — πέρα μ' αυτό τα δαχτυλά του άριστερού χεριού του και χωρίς να υορφήση, τό έδωσε πίσω στο δήμο, λέγοντάς του :

—Καλά κώβει. Δέν θα με τυραννήσης καθόλου !...
Και πραγματικά, ή έφημερις κώψη τ' άδελτία, σ' ανή...